bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Toma Aurel

Dela un timp, boxul nostru trăeşte prin veştile bune cari îi vin... de peste Ocean. Ni s'ar părea mai simplu, să culeagă aceste veşti, mai din apropiere. Dela Gib, sau dela Roxi. Eventual, chiar dela Paris.

Se pare însă, că un curent de americanizare a cuprins întregul nostru box. Nu ne mai interesează Gibul, nici Roxy, nici maeştrii noştri, nici chiar Parisul. Ne-am dedicat exclusiv, Americei.

Afecţiunea este lăudabilă. Fiindcă ni se pare mai interesant — oricum !... — să aşteptăm o nouă victorie la New-York a lui Toma Aurel, decât să ne extaziem, împreună cu toată Naţia, în faţa unei vizite a oficialilor Federaţiei române de box, la o sală periferică a boxului bucureştean...

Sunt utile, desigur, şi aceste vizite. Fără ele, pugilismul românesc ar rămâne chiar fără nici-o activitate. în Capitală.

S'ar răci relaţiunile dintre oficiali şi centuriile de boxeuri cu drept de vot, iar tramvaele — oricum !... — ar fi mai puţin aglomerate. In total deci, un deficit de diferite nuanţe şi cu numeroase victime...

Dar oricât ne-ar interesa stabilitatea actualului Comitet al Federaţiei române de box şi excedentul anual al societăţii de tramvae, suntem obligaţi să mărturisim aici o infirmitate: preferăm acestor nobile şi sportive performanţe locale, veştile rare şi mai puţin nobile în privinţa matchurilor lui Toma Aurel, în America.

Ne-am americanizat şi noi.

Deaceia, odată cu miile de sportivi cari au trecut pe sub controlul privirilor, ultima telegramă din America, cu ştirea unei noui victorii a lui Toma Aurel la New-York, am exultat şi noi, sub torentul de optimism pe care l-a transportat în ţară, ultima victorie americană a lui Toma.

Invinsul său, desigur, nu poartă în nume şi în palmares, petea unei valori transcendente. I se pot găsi cu oarecare migăleală critică, dovezi palpabile de artritism sportiv.

In ascensiunea unui campion însă, obstacolele de dimensiuni miniaturale, sunt frequente. Ne bucurăm chiar că în itinerariul lansării lui Toma, în America, nu s'au fixat dela început hârtopuri cu perspective de răsturnare probabilă.

Deocamdată, doi boxeuri americani au coborît ringul new-yorkez cu fălcile umflate de răpăiala pumnilor unui boxeur român. Ziarele americane sunt obligate să comenteze evenimentul. Au şi făcut-o. Iar orizontul carierii lui Toma se limpezeşte treptat, sub reflectoarele unor izbânzi cari îl duc aproape sigur spre ţărmul campionatului mondial.

In ziua aceia, boxul românesc va trăi numai pentru mirajul unei noui victorii a lui Toma. Cine-ar putea să spună că izbânda aceasta capitală este imposibilă ?...

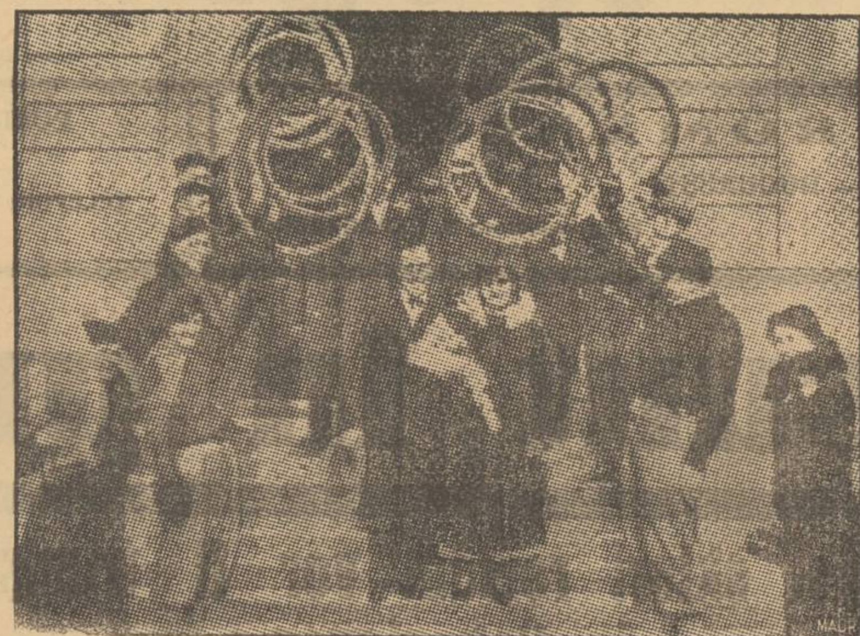
Dar până la încercarea cea mare, suntem sortiţi să jubilăm pe meteorezurile mai puţin impresionante ale unor victorii pregătitoare.

Telegramele ne-au acordat eri un astfel de prilej.

Nu este excepţional. Dar depăşeşte în orice caz ocupaţiunile curente ale boxului românesc, sufocat în ţară de reuniuni periferice şi vizite oficiale...

George Fulga

NUNTA!...

Nunta unui ciclist la Paris: Camarazii mirelui au format o gardă de onoare cu... roţi de bicicletă.

A doua zi după debutul meu la această rubrică, fiecare avea să-mi spună una bună pentru culisele tale».

In genere «poanta teribilă», se reduce la un cancan sau vreo poliţă de plătit unui cunoscut.

Câteodată — şi spre desnădejdea mea, destul de rar — poanta este utilizabilă.

In genere însă, conversaţia decurge cam în felul următor:

— Ştii? ţi-am citit culisele tale de azi, mi-au plăcut!

— Eşti drăguţ!

— Nu, nu! Foarte serios! Dar să-ţi dau eu una bună.

— Imi faci un real serviciu!

— Tot cu Titi Braşoveanul. Ştii! E director la bae la Vox!

— Daaa? Nu ştiam?...

— Dacă-ţi spun eu. Dar ascultă! Era azi la bae de o veselie neobişnuită.

Toţi îl întrebau

— Ce-i cu dumneata nea Titi?

— Ce să fie, sunt bucuros că băeţii mei sunt în formă mare. Auzi cu 21 la 0 a bătut azi Unirea Tricolor pe Set!

Printre auditorii lui era un domn gras, cu părul cărunt şi cu o figură de răzes moldovean.

— Cine crezi că era?

— De unde să ştiu?...

— Era Mihail Sadoveanu!

— Daaa.. Şi pe urmă?

— Pe urmă? Nimic!

— Dar spuneai că ai una formidabilă;

Unde e poanta aci?

— Bine, asta o găseşti tu, eu ţi-am spus numai faptele!

*

Noroc că se găsesc şi alţii cari te salvează cu spirite mai reuşite.

In această privinţă balul Unirei Tricolor a fost o adevărată comoară

D. Nae Lucescu, inimosul conducător al oborenilor, povestea una bună, cu pretenţiuni de strictă autenticitate.

— Să vezi ce mi s'a întâmplat!

Intr'o zi vine acasă la mine un tip pe care nu'l cunoşteam şi căruia, dela o poştă îi puteai descifra amprentele de provincial.

Deşi il văzusemm intrând in curte îl las să sune şi trimit servitoarea să vadă ce doreşe. Eu ascultam conversaţia.

— Vă rog, pot vorbi cu domnul Lucescu?

— Cu care dintre fraţi? Cu domnul Niicu, cu d. Ştefan sau cu d. Jean, consilierul?

— Nu ştiu.. dar ăla care are o noră la Craiova.

*

Dar balul Unirei Tricolor mi-a prilejuit o scenă de cel mai autentic humor.

Era la ziuă, când lumea începuse să se îngheme la garderobă.

Din spatele meu aud o voce cunoscută care se adresează unui domn ce-şi îmbrăca grăbit un frumos palton, cu un guler de biber veritabil.

Dumneata eşti domnul Paul Bandi, din şoseaua Mihai Bravu?

— Nu! Dar dece?

— Vezi! Acela sunt chiar eu. Şi paltonul pe care-l îmbraci este al lui...

*

In zorii zilei, când obosit de noaptea pierdută mă îndreptam spre casă, pe bulevardul Elisabeta întâlnesc pe chibit, popularа figură a galeriei bucureştene şi nelipsitul tuturor chefurilor de după match.

Făcut criţă sta cu picioarele într'o băltoacă privind imaginea ce i se profila, bolborosea ceva. M'am apropiat şi am putut surprinde următorul crâmpeiu:

— Nenorocitule! Beţivule! Nu vezi în ce hal ai ajuns? Tocmai în băltoaca asta ţi-ai găsit să te culci? Aşa-ţi trebue bea acuma apă!

*

Inainte de a ajunge acasă, am mai făcut şi un mic popas la cafeul Regal.

N'am fost surprins de aspectul de cavvu al localului, în care clienţii cei de cu seară, aveau feţe descompuse, iar fumul plutea în nori groşi ce-i puteai despărţi cu cuţitul. Am fost surprins în schimb de întrebarea unui confrate, adresată unui domn ce confiscase toate gazetele ce-şi făcuseră deja apariţia.

— Vă rog, domnule, ziarul pe care şedeţi, îl citiţi?

*

Tot aci, la «Regal», am aflat de reclamele suspect trimise de un cunoscut internaţional, care actualmente este proprietarul unui magazin de articole de sport şi care sună în felul următor:

«Rugăm onorata clientelă să nu confunde întreprinderea noastră cu alte întreprinderi necinstite similare».

— Val. fg. —

De prin lume adunate

COMITET DE DOAMNE SAU CUM SE SCRIE ISTORIA

Excelenta revistă de specialitate «Football», care este în acelaş timp oficiosul federaţiei franceze de specialitate, se ocupă cu destul de mare atenţiune de evenimentele importante dela noi.

Faptul se datoreşte în bună parte şi prieteniei personale pe care directorul acestei reviste, d. Marcel Rossini, o are cu câţiva confraţi bucureşteni.

Totuşi acest lucru nu împiedica, ca adeseori, revista de sub conducerea d-sale să fie greşit informată.

Astfel în ultimul număr sosit la Bucureşti, la rubrica ecourilor, înregistrează următoarele:

Comitet de doamne.

«Nu ! Nu este nici o eroare în acest titlu.

Este un comitet şi nu un club de doamne. Aşa trebue citit !

De altfel acest comitet este chemat să se ocupe de bărbaţi şi pentru a preciza, de jucătorii de la «Juventus» unul din marile cluburi ale Bucureştiului.

Comitetul de doamne — şi sunt rugate cele mai frumoase reprezentante ale sexului slab a participa la lucrările lui— este delegat a se ocupa cu deplasările echipei, cu ceaiurile de după antrenament, cu balurile şi cu seratele de după match...

Ah ! A fi footballist de talent la Juventus din Bucureşti este o fericire !»

Nu cred că jucătorii Juventusului pot spune chiar acelaş lucru.

Gloriosul club bucureştean trece actualmente printr'o criză destul de accentuată.

Toată eroarea confratelui parizian cred că este dintr'o interpretare greşită a unei ştiri publicate de noi şi anume: că d-na Colette Urlăţeanu, soţia preşedintelui clubului Juventus a fost aleasă preşedintă a Jureş Clubului.

De aci toată confuzia. Regretăm că trebue să decepţionăm pe entuziastul redactor francez.

PERFECŢIUNE TECHNICĂ

Hugo Meisl, fostul dictator al football-ului austriac (cu o spătămână înainte de a muri) fusese desemnat ca arbitru în cazul Braine care creea adevărate dificultăţi raporturilor de bună prietenie dintre Belgia şi Cehoslovacia.

Pentru această chestiune, Meisl s'a deplasat la Zürich unde d. Schricker, secretarul casier al F. I. F. A.-ei l-a luat să facă o plimbare cu automobilul pentru a dmira splendidele împrejurimi ale frumosului oraş elveţian

Era într'o Duminică după amiază. Cei doi pontifi ai soccerului mondial stăteau comod instalaţi în fotoliile pluşate ale maşinei, admiţând peisagiile ce li se desfăşurau prin faţa ochilor, ascultând în acelaş timp şi emisiunea postului de radio Viena.

In acest fel, putea în aelaş timp să fie prezent şi la un important match ce se disputa la Viena şi care era transmis prin radio.

Recordul de durată al campionatului mondial de box

Dacă Thil abandonează titlul recordul rămâne lui Jack Dempsey

Istoricul titlului mondial la „mijlocie"

Serile trecute, la Madison Square Garden din New-York, Freddie Steele, campionul lumii la categoria mijlocie (recunoscut de N. B. A.) şi-a conservat titlul, bătând la puncte pe Babe Risko.

Este interesant să publicăm, cu această ocazie, istoricul campionatelor mondiale la categoria mijlocie. Palmaresul conitne nume glorioase din istoria pugilistică. Acest campionat este unul dintre cele mai vechi pentru că începe la 1884, precedând cu un an campionatul categoriei uşoare, cu şase ani pe cel al categoriei «pană» şi «cocoş», cu opt ani pe acel al categoriei semi mijlocie, cu 19 pe cel al categoriei semi grea şi cu mai mult de25 de ani, campionatul categoriei muscă.

Singură categoria «grea» începe la 1819, epoca eroică a pumnului gol, când un oarecare James Figg deţinea titlul.

Palmaresul

Deci, la 30 August 1884, la Toronto, în Canada, Jack Dempsey întâlni pe George Fulljames. Această luptă era recunoscută ca punând în joc titlul mondial al categoriei «midie weighte» ceeace înseamnă categoria mijlocie.

In 22 de «rounds»-uri Jack Dempsey, care nu era nici, tatăl nici o rudă îndepărtată a învingătorului lui Georges Carpentier, devine deţinătorul sceptrului mult râvnit.

MARCEL THIL

Timp de şapte ani, Dempsey,—supranumit inevitabilul — stabileşte un record, rămânând neînvins. Dar în timpul unei seri de iarnă, în Ianuarie 1891. Dempsey se înclină în faţa lui Bob Fitzsimmons, care deţinea în 1897 titlul tuturor categoriilor. Depăşind greutatea, Fitzeimmons abandonoasă titlul la categoria mijlocie.

Către 1896, Kid Mac Coy, Tomny Ryan şi Jack O'brien îşi împart coroana.

Această situaţie a durat timp de zece ani.

O nimica toată!

In 1907, la San Francisco, Stanley Ketchell, una dintre vedetele categoriei, învinse pe Jos Thomas K. O. în round-ul al 32-lea.

Jack Sullivan

In 1908, un oarecare Jack Twin Sullivan a fost recunoscut campion al lumii de către o parte a Statelor Unite.

O întâlnire nître Ketcheel şi Sullivan avu loc în Mai la Los Angeles care nu era pe atunci decât un mic oraş provincial, conservând încă toate obiceiurile spaniole ale «conquistedores».

Ketchell înviinse prn K. O. pe adversarul său, în faţa unu parter tixit cu cow-boys în rund-ul al 20-lea.

Patru luni maii târzu, Blly Papke detronă pe Ketchell, învingâdu-l prin K. O. în round-ul al 12-lea.

Ketchell, răzbunător din fire, reîntâlni pe Papke într'un match revanşe care a avut loc 2 luni mai târziu şi recuceri titlul mondial.

Dela 1910 până la 1913 campionii lumii la categoria mijlocie sunt numeroşi: Billy Papke, Frank Klaus, Eddie Mac Goorty şi Mike Gibbons şi-au împărţit supremaţia.

Mike O'Dowd

Din fericire, la 5 Martie 1913 Frank Klaus învinge la Paris pe Billy Popke insuşindu-şi titlul mondial.

Reîntors în Statele Unite la 6 Octombrie, George Chip îl face knock-out în roundul al şaselea.

Pentru prima oară campionatul este disputat la New-York la 7 Aprilie 1914, fapt care nu poartă noroc deţinătorului, care este învins prin k. o. de către challengerul său, Al. Mac Coy, în primul round.

In 1917 Mike O'Dowd urmează lui Mac Coy.

Trei ani mai târziu, Johnny Wilson este campionul lumii încă trei ani şi este rândul lui Harry Greb de a fi campion pentru aceaş interval de timp ca al predecesorilor săi.

Apoi la 19 August 1926 Figer Flowers învinge pe Harry Greb la puncte.

Patru luni mai târziu Greb este învins la puncte de Mickey Walter.

Acesta, depăşind categoria, este silit să abandoneze titlul.

Şi iată-l pe Marcel Thil !

National Boxing Association şi New York Boxing Commission organizează fiecare câte o competiţiune.

Gorilla Jones cucereşte pe cel al N. B. A.-ului iar Ben Jeby pe cel al N. J. B. C.-ului.

Din acest moment istoria categoriei mijlocii se împarte în două familii: a „Capulets"-ilor şi a „Montaigus"-ilor.

Gorilla Jones, capuiet, e învins de către Marcel Thill la 11 Iunie 1932, în Parc des Princes", din Paris, în timp ce Ben Jeby, montaign, este deposedat de titlu de către Lou Brouillard la 9 August 1933, la New York.

Noul campion al „New-York Boxing Commission"-ului nu era decât un învins prin descalificare al lui Marcel Thil.

Lou Brouillard se înclină înaintea lui Vince Dundee iar apoi devin campioni ai acestei federaţii: Teddy Jarosz, Babe Risko şi Freddie Steele.

O nouă încercare a lui Babe Risko de a-şi recuceri titlul — Duminică seară la New York — a rămas infructuoasă, deoarece Freddie Steele, şi l-a conservat, învingând la puncte în 15 reprize.

După cum se vede din acest istoric al deţinătorilor titlului la categoria mijlocie, Marcel Thil şi Jack Dempsey sunt recordmen-ii de durată ai acestui titlu. Va reuşi Thill să egaleze recordul lui Dempsey ?

In urma deciziei sale — care pare irevocabilă — ne îndoim de acest lucru.

Eri la Monte Carlo

MONTE CARLO, 25. (Intersport). — La concursul internaţional de tennis au început matchurile pentru Cupa Butter. In proba de dublu domni a luat parte şi perechea română Caralulis—Hamburger, care a fost eliminată chiar în primul tur de cunoscuţii Davis-Cupmeni germani: Cramm—Henkel.

Rezultatul a fost următorul: Cramm, Henkel — Caralulis, Hamburger 6:0, 6:3, 6:1.

VOX POPULI !...

UN SPECTATOR NEVOIAŞ

Citind că «Gazeta Sporturilor» a inaugurat o nouă rubrică destinată marelui public, încerc să vă trimit şi eu păsul meu.

Din nefericire nu dispun de suficiente mijloace pentru a-mi putea satisface pasiunea sportivă.

Acum mai ales când începe campionatul divizionar, sunt sigur că din cauza preţurilor exorbitante, nu voi putea asista la toate matchurile.

Cluburile noastre sportive nu înţeleg pe cei nevoiaşi. Sunt foarte mulţi sportivi cari n'au posibilitatea să-şi plătească biletul de intrare. Două matchuri pe săptămână, însemnează cel puţin 100 de lei. Din bugetul atât de restrâns astăzi, în vremurile de cumplită criză pe cari le parcurgem, suma este impresionantă.

In categoria mea sunt mulţi iubitori ai sportului. In loc ca aceştia să fie îndepărtaţi de pe terenurile de sport, ei trebuesc menţinuţi. Sportul are nevoie de cât mai mulţi spectatori pasionaţi. Cei cari vin odată, de două ori, din snobism sau pentru alte considerente, nu formează marea masă a sportivilor. Grosul este în categoria mea. Pentru ei - şi deci pentru sport — preţurile de intrare la matchuri trebuesc scăzute, pentru a fi accesibile ori cărei pungi.

Spectator

FOILETONUL „GAZETEI SPORTURILOR" 5)

8 IUNIE

MARE ROMAN SPORTIV DE GEORGE FULGA

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Jucătorul Emil Vişoiu, portar al echipei naţionale de football, a fost găsit spânzurat de bara de sus a porţii depe terenul O. N. E. F.

In restaurantul «La mustul înăsprit», oficialii sportivi discută cazul.

D. Mârsu a rămas cu un şpriţ la jumătatea destinaţiei spre stomac, pentru a-şi dovedi identitatea de meloman. Iar d. Culide, în aceiaş poziţie prezidenţială din capul mesii, pretinde linişte, cu un sâsâit pe care celelalte mese îl respectă urgent şi fără împotrivire:

— Sssst!... S'auzim!...

Doar în a doua jumătate a restaurantului, despărţită de prima printr'un început de arcadă zidită, gălăgia a rămas intactă. In sectorul acesta, melomanii sunt absenţi.

In schimb, capitolul sentimentalismului, are aici o sucursală mai activă.

Intr'o loje, boxeurul Makow se află într'un suspect şi prelungit téte-à-téte cu un profesor de limba engleză, al cărui nume suportă continue diformaţiuni în redactarea vocală a celor care îl pronunţă.

Cu gura inundată de scuipat, englezul îşi joacă în dinţi, un rest de ţigare pe care o muşcă cu o cochetărie nu tocmai virilă.

Neconvins, Makow este interesat mai mult de lista de mâncare — pe care a parcurs-o, în comenzi, aproape în întregime — decât de eforturile de cochetărie ale profesorlui cu gură umedă şi nume greu de pronunţat.

In drum spre celălalt sector al restaurantului, d. Musty — un nou oficial cu vechi şi continue simpatii pentru football şi oficiali — le aruncă run ultimatum autoritar:

— Staţi mai depărtaţi, că 'ncepe să fie suspect!...

Makow se congestionează, zguduit de-un râset lung şi înnecat. Englezul n'a priceput. Continuă să pipăe muşchii boxeurului şi îşi muşcă gata să înghită sfârcul de ţigare pe care o mai simte în colţul gurii.

Câteva mese mai departe, tot într'o loje, un alt boxeur cu muşchii umflaţi şi sentimentalism static, se lasă admirat de pipăelile tandre ale unui cunoscut.

— Ii cunoşti?.. se interesează acelaş informat redactor al ziarului «Torentul», pornit pe razii indiscrete.

— Nu... Nu.... N'am avut plăcerea...

Un zâmbet scurt de superioritate profesională. Apoi, gazetarul cu informaţii generale, serveşte amănuntele de rigoare:

— E un colaj cu sexul nedefinit. Nu se ştie precis care este mascul. Se spune că fac cu schimbul... In schimb, se ştie cine plăteşte... Financiarul colajului este manager al clubului...

Peste începutul acesta de declaraţie informată, orchestra a pus un acoperământ oportun şi fortissimo: începutul unui marş triumfal cu care asistenţa a făcut intrare de operetă, unei noui perechi. De astă dată, unei perechi nesuspectată, cu sexul stabilit şi cu sentimentalitate explicabilă.

In chip de majordom al ceremoniei, Bodo s'a încovoiat la intrare până la 90 de grade, îngânând protocolar şi aplaudat:

— Saluut... Poftiţi d. Bruno...

Din fundul restaurantului, d. Musty a răsărit cu un salut egal de zgomotos şi de protocolar:

— Salut, d. Bruno...

Iar sala întreagă s'a aliat într'un cor cu numeroase voci şi acelaş refren, întonat în fortissimo:

— Saluut, d. Bruno...

Afectat de primirea aceasta cordială, noul venit şi-a strâns gura într'un rictus nervos, împingându-şi însoţitoarea spre prima loje.

Cu aceiaş competenţă generală, reprezentantul ziarului «Torentul» a precizat şi cazierul nouilor sosiţi:

— El este Bruno Leul. In intimitate i se zice Blondel, deşi e negru ca Dinicu, sau ca Negusul. Este preşedintele *«Sindicatului românesc de filme americane»*. Şi-a purtat tinereţea prin varieteuri, împărţindu-şi timpul între şampanie, dansatoare străine şi ospeţe indigene.

A vrut să se însoare, dar n'a putut.

Celălalt reprezentant al ziarului «Torentul» are o tresărire subită:

— N'a putut să se însoare?...

— Nu este ceiace te gândeşti d-ta!... l-a temperat uzina informativă a restaurantului «La mustul înăsprit». Nu l-au lăsat dansatoarele străine din varieteuri, ospeţele indigene şi şampania. Ii plac toate trei prea mult, pentruca să fi putut renunţa la toate pentru recompensa banală a unei căsătorii. A rămas, deci, burlac. Fetiţa blondă cu care este astă seară, este o nouă stea a cabaretului «Pavillon». Pe afişe se numeşte Joan Ciau.

(Va urma)